

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2008 r.
skargi A. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z
dnia 30 maja 2006 r., sygn. akt I ACa (...) wydanym w sprawie ze skargi A. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego
w K. z dnia 19 stycznia 2005 r. sygn. akt I C (...)

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko J. P.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;**
- 3. nie obciąża skarżącego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Istnieją dwa powody odrzucenia skargi. Po pierwsze, skarga nie została w ogóle opłacona. Dostrzegł to Sąd Apelacyjny, odrzucając skargę postanowieniem z dnia 14 grudnia 2007 r., jednakże na skutek zażalenia skarżącego tenże Sąd Apelacyjny kolejnym postanowieniem z dnia 11 lutego 2008 r. (bez uzasadnienia) uchylił własne postanowienie o odrzuceniu skargi. Można sądzić, że za przekonujące uznano twierdzenia z zażalenia na pierwsze postanowienie, iż skoro w sprawie został ustanowiony pełnomocnik z urzędu, to automatycznie doszło do zwolnienia z

ponoszenia kosztów w całości, ponieważ, zgodnie z art. 117 k.p.c., pełnomocnik z urzędu może być przyznany wyłącznie stronie zwolnionej z kosztów. Takie rozumowanie jest nietrafne. Rzeczywiście art. 117 k.p.c. pozwala na zgłoszenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu jedynie osobie zwolnionej w całości lub w części od kosztów, zatem na moment wystąpienia z takim wnioskiem liczy się zwolnienie od kosztów w sprawie, natomiast takie zwolnienie nie rozciąga się na postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia. To właśnie ustanowiony w ramach „prawa ubogich” fachowy pełnomocnik powinien wystąpić w imieniu skarżącego z kolejnym wnioskiem o zwolnienie z kosztów. W niniejszej sprawie tak się nie stało, a w efekcie wniesiono skargę nieopłaconą, co pozwala na jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁶ § 3 k.p.c. Po drugie, przyczyną odrzucenia skargi jest jej niedopuszczalność. Powództwo dotyczyło ochrony dóbr osobistych, podniesiono zarówno roszczenia majątkowe, jak i niemajątkowe. Ponieważ roszczenia majątkowe rzeczywiście były zbyt niskie, aby móc wnieść skargę kasacyjną, to jednak współwystępowanie roszczeń niemajątkowych pozwalało na wniesienie takiej skargi. Była zatem możliwość wniesienia na skarżone orzeczenie skargi kasacyjnej, a więc w świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje.

Niniejsza skarga podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Oddalając wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy uznał, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, podlegająca odrzuceniu, nie jest „udzieleniem pomocy prawnej” w rozumieniu § 15 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (zob. odpowiednio postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178).

O nieobciążeniu skarżącego kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.